

Sygn. akt IV CSK 110/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku J. T.
przy uczestnictwie W. T.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 809/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od W. T. na rzecz J. T. koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 3600 (trzy tysiące sześćset) zł**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika W. T. wniesioną od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku z 13 listopada 2014 r. oddalającej apelację w sprawie z wniosku J. T. o podział majątku wspólnego, zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., a więc występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Powołanie się na nią obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska oraz wykazania konieczności usunięcia nasuwających się wątpliwości w celu rozstrzygnięcia sprawy. Wywód prawny powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd

odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Istotnym zagadnieniem prawnym jest, zdaniem skarżącego, to, w jakim zakresie sąd rozpoznający sprawę o podział majątku wspólnego jest związany datą ustania wspólności ustawowej małżeńskiej w kontekście możliwości rozliczania składników majątku wspólnego, którymi jeden z małżonków rozporządził na długo przed ustaniem wspólności ustawowej małżeńskiej oraz jakie kryteria powinny być brane pod uwagę przez sąd dokonujący rozliczenia takich składników, czy będzie to kryterium czasu, w jakim przed ustaniem wspólności ustawowej małżeńskiej doszło do rozporządzenia składnikami majątku wspólnego, kryterium zakwalifikowania danych czynności jako czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu, kryterium wartości składnika, którym rozporządzono w kontekście jego znaczenia przy uwzględnieniu wartości majątku wspólnego stron, czy też kryterium zaistnienia separacji lub prowadzenia wspólnego gospodarstwa. Skarżący wskazał także na zagadnienie znaczenia art. 105 ust. 1 pkt 2 litera d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku- Prawo bankowe w postępowaniu o podział majątku wspólnego małżonków i możliwość dopuszczenia przez Sąd orzekający dowodów zgromadzonych, zdaniem skarżącego, z jego naruszeniem.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Tych wymogów przedstawione przez uczestnika zagadnienia nie spełniają. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika bowiem, że skarżący nie tyle wskazuje na pojawiające się poważne trudności z interpretacją konkretnych przepisów prawa materialnego (takich przepisów poza art. 105 prawa bankowego w istocie uczestnik nie wskazuje), ile kwestionuje w istocie ocenę dowodów i ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji, a także dokonaną przez ten Sąd ich subsumcję pod wymienione w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku przepisy prawa materialnego. Skarżący nie przedstawił także argumentacji prawnej uzasadniającej zarzut naruszenia art. 105 ust. 1 pkt 2 litera d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe, a co za tym idzie występowania związku postawionego zagadnienia z rozstrzygnięciem sprawy. Nie wykazał ponadto, aby zgłosił w trybie art. 162 k.p.c. zastrzeżenie do postanowień dowodowych Sądu Rejonowego w zakresie informacji przedstawionych przez banki.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.